

ROMANIA - MINISTERUL ECONOMIEI SI FINANTELOR
AGENTIA NATIONALA DE ADMINISTRARE FISCALA
DIRECTIA GENERALA A FINANTELOR PUBLICE A
MUNICIPIULUI BUCURESTI

SERVICIUL SOLUTIONARE CONTESTATII

DECIZIA nr. 281 din 27.08.2008
privind solutionarea contestatiei **SC X SRL**,
inregistrata la Directia Generala a Finantelor Publice a Municipiului Bucuresti
sub nr. x

Directia Generala a Finantelor Publice a Municipiului Bucuresti prin Serviciul solutionare contestatii a fost sesizata de catre Administratia Finantelor Publice sector x prin adresa nr. x, completata cu adresa nr. x, inregistrate la Directia Generala a Finantelor Publice a Municipiului Bucuresti sub nr. x si nr. x, cu privire la contestatia SC X SRL, cu sediul in Bucuresti, str. x

Obiectul contestatiei, inregistrata la Administratia Finantelor Publice sector x sub nr. x, il constituie decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. x, emisa in baza raportului de inspectie fiscala nr. x, comunicata la data de x, prin care s-a stabilit in sarcina societatii o diferenta de "Varsaminte de la persoanele juridice, pentru persoanele cu handicap neincadrate" in suma de x lei si accesorii aferente in suma de x lei.

Deasemenea, prin adresa inregistrata la DGFP-MB sub nr. x din x, societatea solicita suspendarea pe cale administrativa a raportului de inspectie fiscala nr. x.

Constatand ca, in speta, sunt intrunite conditiile prevazute de art. 205 alin. (1), art. 207 (1) si art. 209 alin.(1) lit. (a) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, Directia Generala a Finantelor Publice a Municipiului Bucuresti este investita sa solutioneze contestatia formulata de **SC X SRL**.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei rezulta urmatoarele:

I. In motivarea contestatiei, **SC X SRL** invoca urmatoarele argumente:

- nulitatea actului administrativ fiscal, intrucat anexa 3 privind modul de calcul al diferentelor, majorarilor si penalitatilor la "Varsaminte de la persoanele juridice, pentru persoanele cu handicap neincadrate/Fond de solidaritate cu persoane cu handicap" nu este semnata de toti consilierii;

- are ca obiect de activitate "Activitati de protectie si garda" si trebuie sa respecte prevederile art. 39 si 40 din Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor si protectia persoanelor, in sensul ca aceasta lege nu ii permite angajarea de persoane cu handicap;

- organele fiscale nu au tinut cont de dispozitiile art. 78 pct. 4 din Legea nr. 448/2006 privind protectia si promovarea drepturilor persoanelor cu handicap care excepteaza de la

plata varsamintelor “*institutiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională*”, iar prevederile HG nr. 196/2005 privind aprobarea Strategiei Ministerului Administrației și Internelor de realizare a ordinii și siguranței publice, pentru creșterea siguranței cetățeanului și prevenirea criminalității stradale definesc in art. 3.1 structura forțelor de ordine și siguranță publică, din care fac parte și forțele complementare constituite și din societăți specializate de protecție și pază.

SC X SRL considera ca a fi obligata sa angajeze persoane cu handicap reprezinta o determinare a societatii de a incalca legea. Totodata, si obligarea la plata sumelor de bani corespunzatoare in cazul in care nu se face dovada ca s-a solicitat de la ANOFM persoane cu handicap pentru angajare, reprezinta tot o incalcare a legii si a prevederilor constitutionale.

In concluzie, societatea sustine ca nu ii sunt aplicabile prevederile OUG nr. 102/1999 si, pe cale de consecinta, solicita anularea anularii deciziei de impunere contestata.

Deasemenea, prin adresa inregistrata la DGFP-MB sub nr. x, societatea solicita suspendarea pe cale administrative a raportului de inspectie fiscala nr. x.

II. Prin decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. x, organele de inspectie fiscala au stabilit in sarcina societatii o diferenta de “Varsaminte de la persoanele juridice, pentru persoanele cu handicap neincadrate/ Fond de solidaritate cu persoane cu handicap” in suma de x lei si accesorii aferente in suma de x lei.

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei, a constatarilor organului fiscal, a argumentelor invocate de societate in sustinerea cauzei si a prevederilor legale in vigoare pentru perioada supusa inspectiei fiscale se retin urmatoarele:

3.1. Referitor la obligatiile fiscale stabilite prin decizia de impunere nr. x

Cauza supusa solutionarii este daca societatea avea obligatia de a constitui si vira contributia la Fondul special de solidaritate sociala pentru persoane cu handicap, in conditiile in care, desi este agent economic cu personalitate juridica si avea obligatia angajarii de persoane cu handicap, aceasta nici nu a angajat si nici nu a solicitat trimestrial, Agentiei Municipale pentru Ocuparea Fortei de Munca Bucuresti, repartizarea de persoane cu handicap.

In fapt, SC X SRL a depasit numarul de 100 angajati incepand cu data de 01.02.2003 si nu a solicitat trimestrial, la Agentia teritoriala de ocupare a fortei de munca repartizarea de persoane cu handicap in vederea angajarii.

In perioada **01.02.2003 - 31.05.2006**, societatea nu a constituit si virat contributia pentru protectia si incadrarea in munca a persoanelor cu handicap, desi functiona cu numar de peste 100 angajati, respectiv 75 angajati.

In raportul de inspectie fiscala x se mentioneaza ca, in conformitate cu prevederile art. 42 din OUG nr. 102/1999, cu modificarile ulterioare societatea avea obligatia angajarii de persoane cu handicap cu contracte individuale de munca, intr-un procent de cel putin 4% din numarul total de angajati, iar in cazul neangajarii acestor persoane, conform art. 43 avea obligatia de a plati lunar o suma egala cu salariul brut pe economie înmulțit cu numărul de locuri de muncă în care nu a încadrat persoane cu handicap.

De asemenea, organele de inspectie fiscala mentioneaza ca pana la data inspectiei fiscale societatea nu a prezentat documente care sa ateste solicitari de repartizare de persoane

cu handicap la Agentia Nationala pentru Ocuparea Fortei de Munca, conform art. 43 din OUG nr. 102/1999, modificata prin Legea nr. 519/2002 si Legea nr. 343/2004.

Incepand cu data de 01.06.2006, societatea a constituit, declarat la AFP sector x si virat aceasta obligatie, recunoscand astfel aplicabilitatea prevederilor legale in vigoare, respectiv OUG nr. 102/1999, modificata prin Legea 343/2004, desi obiectul de activitate al societatii era acelasi, respectiv activitati de paza si protectie.

Drept urmare, organele de inspectie fiscala au emis decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. x, prin care au stabilit in sarcina societatii o diferenta de "Varsaminte de la persoanele juridice, pentru persoanele cu handicap neincadrate/ Fond de solidaritate cu persoane cu handicap" in suma de x lei si accesorii aferente in suma de x lei.

In drept, incepand din data de 29 iulie 2002, data intrarii in vigoare a Legii nr. 519/2002 pentru aprobarea Ordonantei de urgenta a Guvernului nr. 102/1999 privind protectia speciala si încadrarea în munca a persoanelor cu handicap, art. 42 si art. 43 din ordonanta au fost modificate in sensul ca:

"Art. 42. - (1) Persoanele juridice care au un număr de cel puțin 100 de angajați au obligația de a angaja persoane cu handicap cu contract individual de muncă într-un procent de cel puțin 4% din numărul total de angajați.

(2) Persoanelor cu handicap angajate cu contract individual de muncă li se asigură toate adaptările și înlesnirile necesare pentru înlăturarea oricărui impedimente în activitatea pe care o desfășoară.

Art. 43. - (1) Persoanele juridice care nu respectă prevederile art. 42 alin. (1) au obligația de a plăti lunar către bugetul de stat o sumă egală cu salariul minim brut pe țară înmulțit cu numărul de locuri de muncă în care nu au încadrat persoane cu handicap.

(2) Sunt exceptate de la plata obligatorie prevăzută la alin. (1) persoanele juridice care fac dovada că au solicitat trimestrial la Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă repartizarea de persoane cu handicap".

Aceste dispozitii legale au fost mentinute pentru perioada de dupa 18.07.2004 prin prevederile Legii nr. 343/12.07.2004 pentru modificarea si completarea Ordonantei de urgenta a Guvernului nr. 102/1999 privind protectia speciala si încadrarea în munca persoanelor cu handicap, care prevede ca :

"Art. 42. - (1) Agenții economici care au cel puțin 75 de angajați, precum și autoritățile și instituțiile publice care au cel puțin 25 de funcții contractuale, au obligația de a angaja persoane cu handicap cu contract individual de muncă într-un procent de cel puțin 4% din numărul total de angajați, respectiv din numărul de funcții contractuale prevăzute în statul de funcții.

Art. 43. - (1) Agenții economici, autoritățile și instituțiile publice care nu respectă prevederile art. 42 alin. (1) au obligația de a plăti lunar către bugetul de stat o sumă egală cu salariul minim brut pe țară înmulțit cu numărul de locuri de muncă în care nu au încadrat persoane cu handicap.

(2) Sunt exceptați de la plata obligatorie prevăzută la alin. (1) agenții economici, autoritățile și instituțiile publice care fac dovada că au solicitat trimestrial la agențiile județene de ocupare a forței de muncă, respectiv a municipiului București, repartizarea de persoane cu handicap calificate în meseriile respective și că acestea nu au repartizat astfel de persoane în vederea angajării."

Totodata, conform art. 5 alin.(1) din Instructiunile nr. 1008/220/2003 privind aplicarea art.43 alin.(2) din O.G. nr.102/1999 privind protectia speciala si incadrarea in

munca a persoanelor cu handicap, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 519/2002:

"Solicitarea privind repartizarea de persoane cu handicap în vederea încadrării în munca se dovedește prin răspunsul scris al Agenției pentru Ocuparea Forței de Muncă".

Din raportul de inspecție fiscală rezultă că societatea a depășit numărul de 100 de angajați începând cu data de x.

De asemenea, se reține că până la data prezentei societatea nu a prezentat documente care să ateste solicitări de repartizare de persoane cu handicap la Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă conform art. 43 din OUG nr. 102/1999, modificată prin Legea nr. 519/2002 și Legea nr. 343/2004.

Față de aceste dispoziții imperative, se reține că pentru perioada x SC X SRL avea obligația de a calcula și de a efectua lunar varsămintele de la persoanele juridice pentru persoanele cu handicap neincadrate, prin înmulțirea salariului minim brut pe țară cu numărul de locuri de muncă în care nu a încadrat persoane cu handicap, în condițiile în care nu a solicitat trimestrial la Agenția teritorială de ocupare a forței de muncă repartizarea de persoane cu handicap.

Afirmatiile societății, precum că obligativitatea plății varsămintelor reprezintă o încălcare a legii și a prevederilor constituționale întrucât are ca obiect de activitate "activități de protecție și gardă", iar Legea nr. 333/2003 nu îi permite angajarea de persoane cu handicap nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației deoarece art. 43 alin. (2) din OUG nr. 102/1999, cu modificările ulterioare prevede în mod imperativ ca sunt exceptați de la plata obligatorie numai agenții economici, autoritățile și instituțiile publice care fac dovada că au solicitat trimestrial la agențiile teritoriale de ocupare a forței de muncă, respectiv a municipiului București, repartizarea de persoane cu handicap și că acestea nu au repartizat astfel de persoane în vederea angajării, dovada care nu a fost prezentată de societatea contestatoare nici la data controlului și nici până la data prezentei.

De altfel, respingând excepția de neconstituționalitate cu privire la art. 42 și art. 43 din OUG nr. 102/1999, prin Decizia nr. 471/2004 Curtea Constituțională a reținut următoarele:

"Analizând aceste prevederi legale, Curtea observă că acestea nu reprezintă, în fapt, altceva decât o concretizare la nivel legislativ a obligației pe care Legea fundamentală o pune în sarcina statului prin prevederile art. 50 în vederea asigurării unei protecții speciale pentru persoanele cu handicap. În virtutea acestor dispoziții constituționale, statul nu numai că poate, dar este obligat să adopte o poziție activă, de natură "să asigure realizarea unei politici naționale de egalitate a șanselor, de prevenire și de tratament ale handicapului, în vederea participării efective a persoanelor cu handicap în viața comunității". Venind în întâmpinarea acestor exigențe constituționale, legiuitorul a considerat necesar ca, prin dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate, să adopte măsuri concrete pentru asigurarea șanselor persoanelor cu handicap în exercitarea dreptului la muncă. (...).

De asemenea, Curtea nu poate reține nici criticile ce vizează aplicarea art. 42 și 43 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 angajatorilor cu peste 100 de angajați, ***dar care desfășoară o activitate care, prin natura sa, nu permite angajarea unor persoane cu handicap, atât timp cât, prin noua sa redactare, art. 43 alin. (2) exceptează de la plata obligatorie prevăzută la alin. (1) pe acei agenți economici care fac dovada că au solicitat trimestrial la agențiile județene de ocupare a forței de muncă, respectiv a municipiului București, repartizarea de persoane cu handicap calificate în meseriile respective și că acestea nu au repartizat astfel de persoane în vederea angajării***".

Această jurisprudență a Curții Constituționale a fost menținută și prin Decizia nr. 1145/2007 prin care s-a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin.

(2), (3) și (4) din Legea nr. 448/2006, Curtea reținând că nu există elemente noi de natură să reconsiderare jurisprudența în materie, atât soluția, cât și considerentele Deciziei nr. 471/2004 menținându-și valabilitatea.

Nici afirmația societății referitoare la neluarea în considerare de către organele fiscale a dispozițiilor art. 78 alin.4 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap nu poate fi reținută întrucât, potrivit art. 101 din lege, aceasta a intrat în vigoare începând cu data de 01.01.2007, iar potrivit art. 15 din Constituția României coroborat cu art. 1 din Codul Civil *“Legea dispune numai pentru viitor; ea n-are putere retroactivă”* și, prin urmare, ea nu se poate aplica perioadei 01.02.2003 - 31.05.2006 pentru care s-au stabilit obligațiile fiscale contestate.

Mai mult, începând cu data de x, societatea a constituit, a declarat la organul fiscal teritorial și a virat această obligație, recunoscând astfel aplicabilitatea prevederilor legale în vigoare, respectiv OUG nr. 102/1999, modificată prin Legea nr. 343/2004, deși obiectul de activitate al acesteia era același, respectiv activități de pază și protecție.

Față de prevederile legale invocate mai sus se reține că societatea avea obligația de calcul și de a efectua lunar varsămintele de la persoanele juridice pentru persoanele cu handicap neincadrate și, pe cale de consecință, organele de inspecție fiscală în mod corect și legal au emis decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. x, prin care s-a stabilit în sarcina societății o diferență de *“Varsăminte de la persoanele juridice, pentru persoanele cu handicap neincadrate”* în suma de x lei și accesorii aferente în suma de x lei, conform principiului de drept *accessorium sequitur principale*.

În ceea ce privește nulitatea actului administrativ fiscal, invocată de societate pe motivul că anexa nr. X privind modul de calcul al obligațiilor fiscale nu este semnată de unul din cei trei inspectori fiscali, se reține că această susținere este neîntemeiată, în condițiile în care anexa nu este act administrativ fiscal, fiind parte integrantă din raportul de inspecție fiscală care a stat la baza deciziei de impunere contestate, nu există niciun element lipsă prevăzut de art. 46 din Codul de procedură fiscală de natură să atragă nulitatea absolută a deciziei, iar societatea nu demonstrează vătămarea produsă prin lipsa semnăturii și care nu fi înlăturată decât prin anularea actului.

Totodată, aprecierile societății cu privire la controalele la care supusa din partea autorităților statului nu au nicio relevanță în soluționarea cauzei, neputând fi imputate organelor de inspecție care au întocmit decizia de impunere, controalele altor organe cu atribuții în domeniul financiar-fiscal. De altfel, în raportul nr. x organele de control au menționat că inspecția fiscală a fost generală și a vizat perioada 01.01.2003-31.12.2007, în condițiile în care societatea nu mai fusese verificată din punct de vedere fiscal, iar conform 100 alin. (2) din Codul de procedură fiscală *“Contribuabilul nu poate face obiecții cu privire la procedura de selectare folosită”*.

Prin urmare, se constată că în lipsa unor elemente de fond întemeiate, contestatara a încercat să invoce aspecte de ordin formal, respectiv lipsa unei semnături pe anexa nr. 3, care nu este un act administrativ fiscal, pentru a fi exonerată de plată sumelor ce le datorează bugetului de stat, corect calculate din moment ce nu s-au prezentat probe noi din care să rezulte un alt quantum al acestora.

3.2. Referitor la suspendarea executării actului administrativ fiscal

Cauza supusa solutionarii este daca Serviciul solutionare contestatii se poate investi cu analiza pe fond a acestui capat de cerere, in conditiile in care suspendarea executarii actului administrativ fiscal nu intra in competenta sa materiala de solutionare.

In fapt, prin adresa inregistrata la DGFP-MB sub nr. x SC X SRL solicita si suspendarea pe cale administrativa a raportului de inspectie fiscala nr. x.

In drept, art.215 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare, precizeaza:

"(1) Introducerea contestatiei pe calea administrativa de atac nu suspenda executarea actului administrativ fiscal.

(2) Dispozitiile prezentului articol nu aduc atingere dreptului contribuabilului de a cere suspendarea executarii actului administrativ fiscal, în temeiul Legii contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificarile ulterioare. Instanta competenta poate suspenda executarea, daca se depune o cautiune de pâna la 20% din cuantumul sumei contestate, iar în cazul cererilor al caror obiect nu este evaluabil în bani, o cautiune de pâna la 2.000 lei."

Totodata, dispozitiile art.14 alin. (1) si alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 stipuleaza:

"(1) În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anularea actului în termen de 60 de zile, suspendarea încetează de drept și fără nicio formalitate.

(2) Instanța soluționează cererea de suspendare, de urgență și cu precădere, cu citarea părților."

Avand in vedere aceste dispozitii imperative ale legii, solicitarea contestatarei de suspendare a executarii actului atacat intra sub incidenta prevederilor Legii nr.554/2004 privind contenciosul administrativ, motiv pentru care Serviciul solutionare contestatii din cadrul D.G.F.P.-M.B. nu se poate investi cu solutionarea acestui capat de cerere.

Prin urmare, contestatia societatii va fi respinsa ca inadmisibila pentru acest capat de cerere.

Pentru considerentele aratate si in temeiul art. 42 si art. 43 din OUG nr. 102/1999 privind protectia speciala si încadrarea în munca a persoanelor cu handicap, aprobată cu modificari si completari prin Legea nr. 519/2002 si modificata prin Legea nr. 343/2004, art. 5 alin.(1) din Instructiunile nr. 1008/220/2003, art. 46, art. 100 alin. (2), art. 215 si art. 216 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, art.14 alin. (1) si alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

DECIDE

1. Respinge contestatia SC X SRL pentru suma x lei de reprezentand varsaminte de la persoanele juridice, pentru persoanele cu handicap neincadrate si accesorii aferente, stabilite prin decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala nr. x, emisa de Administratia Finantelor Publice sector x.

2. Respinge ca inadmisibil capatul de cerere privind suspendarea pe cale administrativa a raportului de inspectie fiscala nr. x.

Prezenta decizie este definitiva in sistemul cailor administrative de atac si poate fi contestata, in termen de 6 luni de la comunicare, la Tribunalul Bucuresti.